

Sygn. akt II AKa 374/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Izabela Szumniak - sprawozdawca

Sędziowie: SA Dorota Radlińska

SO (del.) Piotr Bojarczuk

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego, oskarżycielki posiłkowej A. S. (1) i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2023 roku

sprawy:

M. D., syna M. i U. z domu D., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego, prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt V K 85/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w jego punkcie III w ten sposób, że podwyższa kwotę zadośćuczynienia na rzecz A. S. (1) do kwoty 150.000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) złotych ;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 374/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sadu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 maja 2022 r., sygnatura akt V K 85/21

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
<p>Wskazać fakt</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>
	<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego adwokata P. J.</p>	
	<p>1. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k., w zakresie dowodów, które Sąd błędnie ocenił w odniesieniu do wnioskowania o postaci zamiaru oskarżonego względem pokrzywdzonego bezpośrednio przed chwilą, w której ciało pokrzywdzonego zetknęło się z nożem, jak i w chwili, w której to się stało, a także tuż po tym zetknięciu, ze szczególnym uwzględnieniem wyjaśnień oskarżonego i zeznań P. W.;</p> <p>2. przyjęcie przez Sąd działania przez oskarżonego w ramach postaci zamiaru ewentualnego zabójstwa o charakterze nagłym, niemal wyłącznie na podstawie protokołu oględzin sądowo – lekarskich (sekcji zwłok pokrzywdzonego), w oparciu o to, że rana kłuta zaistniała na wysokości 134 cm. Od podłoża, to</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># wszystkie zarzuty niezasadne</p>

	<p>jest na wysokości klatki piersiowej pokrzywdzonego, w braku jakichkolwiek dodatkowych ustaleń, ze szczególnym uwzględnieniem, że:</p> <p>a. świadek W. nie widział i nie wie o momencie, w którym ciało pokrzywdzonego zetknęło się z narzędziem ostrokończystym</p> <p>b. M. G. nie widziała i nie wiedziała, że oskarżony był w posiadaniu noża, do chwili w której naocznie stwierdziła obecność noża w ręku oskarżonego już po wciągnięciu go do mieszkania</p> <p>c. okoliczności, że sam oskarżony nie pamięta zdarzenia, a pokrzywdzony nie żyje;</p> <p>d. braku opinii psychologicznej</p> <p>e. braku elementu istotnego w opinii biegłych psychiatrów w postaci ustalenia stanu psychicznego oskarżonego z perspektywy stanu silnego wzburzenia w rozumieniu art. 148 par 4 k.k.</p> <p>3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 148 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 148 § 4 k.k. poprzez niezastosowanie, ewentualnie art. 156 § 3 k.k. poprzez niezastosowanie</p> <p>4. z ostrożności procesowej wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności oraz zasądzenie rażąco wysokiego zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł. na rzecz matki poszkodowanego</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Na wstępie wskazać należy, że formułując jednocześnie zarzuty naruszenia przez Sąd meriti prawa</p>		

materialnego art. 148 § 1 k.k., art. 148 § 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, będącego pochodną naruszenia przepisów postępowania apelujący wpada w sprzeczność. Jeśli bowiem apelujący kwestionuje zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obraza prawa materialnego. Z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia wówczas gdy do ustalonego stanu faktycznego została zastosowana nieprawidłowa subsumpcja prawna, bądź też sąd dokonał wadliwej wykładni zastosowanego prawa. Jeżeli sąd błędnie ustalił stan faktyczny i do tak ustalonego stanu zastosował przepis, który przy prawidłowych ustaleniach miałby zastosowanie to zarzut naruszenia prawa materialnego jest bezpodstawny. W takiej sytuacji prawidłowy jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, ewentualnie zarzut obrazy przepisów postępowania, która doprowadziła do błędnych ustaleń. Zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego nie może opierać się na zakwestionowaniu ustalonego przez sąd stanu faktycznego. Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że powołanie przez obrońcę zarówno naruszenia przepisu prawa materialnego jak i zarzutu obrazy przepisów postępowania, która doprowadziła do błędnych ustaleń jest nieprawidłowe. Jednocześnie wszystkie podniesione zarzuty są bezpodstawne. Sąd Okręgowy bowiem prawidłowo ustalił zarówno przebieg stanu faktycznego jak i

dokonał prawidłowej subsumpcji prawnej.

Podjęta przez obrońcę próba wykazania naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) okazała się być nieskuteczna. Obrońca nie wykazał bowiem rzeczywistych i konkretnych błędów faktycznych lub logicznych w rozumowaniu sądu, czy też niezgodności przeprowadzonej oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Wbrew zarzutom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków, w tym P. W. i M. G..

Przyjmując, że oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa, działając w zamiarze ewentualnym Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom dokonał nie tylko prawidłowej analizy zeznań świadków ale i wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd oparł się przy tym na jasnej, pełnej i nie zawierających sprzeczności opinii pisemnej i ustnej sporządzonej przez biegłą A. K.. Biegła wykluczyła stanowczo, aby do śmierci pokrzywdzonego K. S. mogło dojść przypadkowo, wskutek nadziania się pokrzywdzonego na trzymany przez oskarżonego nóż, którą to wersję zdarzenia lansowała w toku procesu obrona. Uzasadniając swoje stanowisko biegła wskazała na wykluczające takie twierdzenia: umiejscowienie i długość kanału rany, fakt, iż w jej kanale doszło do przebiccia kości, niezbędną, dużą siłę do jej powstania, brak informacji o oparciu noża o jakiś przedmiot, kierunek kanału rany i jego rozdwojenie. Biegła wskazała również, na co trafnie

zwrócił uwagę Sąd I instancji, iż w materiale dowodowym nie pojawia się żaden dowód wskazujący na to aby doszło do takiego ufixowania noża, które uniemożliwiło jego przemieszczanie się, co mogłoby doprowadzić do ewentualnego nadziania się na niego przez pokrzywdzonego. obrońca w apelacji instrumentalnie odwołuje się do części materiału dowodowego i to wyłącznie do tej, jak słusznie wskazuje Sąd Okręgowy, która korzystna była do forsowanych przez niego tez dowodowych. Nie polega na prawdzie zarzut apelacji sprowadzający się do tego, iż Sąd I instancji ustalając przebieg stanu faktycznego oparł się wyłącznie na protokole sądowo – lekarskich oględzin zwłok. Faktem jest, że ani P. W. ani M. G. nie zauważyli momentu, w którym oskarżony ugodził nożem pokrzywdzonego, a oskarżony powoływał się na niepamięć w tym zakresie. Niemniej jednak i nie umknęło to uwadze Sądu meriti wnioski opinii biegłej A. K. korespondowały z zeznaniami wymienionych świadków co do wzajemnej aktywności, usytuowania i pozycji zajmowanych względem siebie przez oskarżonego i pokrzywdzonego w momencie zwania.

Bezasadne są sformułowane przez obrońcę zarzuty niedopuszczenia przez sąd, nieodzownej zdaniem obrony opinii psychologicznej odnoszącej się do osobowości oskarżonego oraz uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów w kontekście ewentualnego działania oskarżonego w stanie silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami. W pierwszym rzędzie Sąd Apelacyjny zauważa, iż w sprawie celem ustalenia kwestii poczytalności oskarżonego w chwili

czynu i w czasie postępowania dopuszczony został dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Wykluczyli oni aby z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych oskarżony nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem oraz aby jego poczytalność była w znacznym stopniu ograniczona. Biegli nie wnioskowali przy tym aby do udziału w wydaniu opinii w oparciu o treść art. 202 § 2 k.p.k. powołać biegłych innych specjalności, w tym jeszcze dodatkowo biegłego psychologa. Wydana przez nich opinia jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Brak było jakichkolwiek podstaw aby Sąd I instancji z urzędu dopuszczał dowód z uzupełniającej opinii sądowno – psychiatrycznej pod kątem wyczerpania przez oskarżonego znamion art. 148 § 4 k.k. W pierwszym rzędzie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na fakt, że wzburzenie o którym mowa w przepisie art. 148 § 4 k.k. jest kategorią prawną, podległą ocenie sądu rozpoznającego sprawę. Pewne wskazania w tym zakresie wynikające z opinii biegłych mogą mieć dla tej oceny charakter wyłącznie subsydiarny. Istotną sprawą jest przy tym okoliczność, że nie każde wzburzenie sprawcy to działanie w afekcie. Z utrwalonego orzecznictwa sądów wynika, że aby stan emocjonalny sprawcy odpowiadał ustawowemu opisowi z art. 148 §4 k.k. musi to być wzburzenie cechujące się szczególnym natężeniem, przekraczające poziom reakcji emocjonalnej towarzyszącej zwykle popełnieniu przestępstwa. Ma ono miejsce wtedy gdy wzburzenie jest na tyle znaczne, że powoduje, iż sfera emocjonalna zaczyna

dominować nad rozumem sprawcy. Jednocześnie działanie sprawcy w tak rozumianym porywie uczuciowym musi być współmierne do wywołującej je, a pochodzącej od pokrzywdzonego przyczyny. Innymi słowy kluczowe znaczenie przy ocenie ma usprawiedliwiony charakter wzburzenia a więc uznanie, iż powody dla których sprawca uległ wzburzeniu są powodami adekwatnymi. W realiach przedmiotowej sprawy zachowanie pokrzywdzonego zakłócającego ciszę nocną i dążącego do konfrontacji z oskarżonym nie może być uznane z punktu widzenia zasad moralnych za usprawiedliwiające, w niewielkim nawet stopniu reakcję oskarżonego sprowadzającą się do jego zabójstwa. Takie zachowanie oskarżonego nie może zasługiwać na zrozumienie i uznanie go za adekwatne czyli współmierne do wywołującej je przyczyny, pochodzącej od pokrzywdzonego.

Ponadto Sąd odwoławczy, odnosząc się do zarzutu niepowołania przez sąd opinii biegłego psychologa zwraca uwagę na fakt, że ocena czy silne wzburzenie było usprawiedliwione okolicznościami powinna odwoływać się do kryteriów obiektywnych, a nie bazować na subiektywnych odczuciach sprawcy, które stan ten miałyby tłumaczyć. O usprawiedliwieniu silnego wzburzenia nie decyduje zatem to jaki jest stopień samokontroli sprawcy, jaką ma odporność psychiczną, osobowość czy przymioty charakteru, ale jaka jest przyczyna silnego wzburzenia i czy z punktu widzenia norm moralnych jest ona w jakimś zakresie wybaczalna.

Skazana jest na niepowodzenie podjęta przez obronę próba

przedstawienia pokrzywdzonego jako agresora, który bezpardonowo, jak wskazuje obrońca fizycznie zaatakował oskarżonego w progu jego mieszkania. Z relacji przesłuchanych świadków, na co zwraca uwagę Sąd Okręgowy wynika, że incydent ze zwróceniem uwagi głośnym sąsiadom eskalował do sytuacji, w której i oskarżony i pokrzywdzony używali względem siebie słów niecenzuralnych, gróźb i jednako parli do osobistej konfrontacji. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzony wszedł do oskarżonego na jego wyraźne zaproszenie do zwarcia, a zatem nie był, jak twierdzi obrona pierwotnym agresorem. Co więcej, słysząc zbiegającego pokrzywdzonego miał zaryglować drzwi i ewentualnie dzwonić po pomoc oskarżony wziął nóż i wyszedł na zewnątrz mieszkania na spotkanie z szukającym konfrontacji K. S.. Różnica między nimi była taka, iż oskarżony był uzbrojony w 30 centymetrowy nóż, a pokrzywdzony miał do dyspozycji wyłącznie nieuzbrojone ręce. Trudno zgodzić się przy tym z argumentacją obrońcy, że oskarżony wymachiwał nożem w celu wyłącznie odstrasżającym i obronnym. Zgodnie z opinią biegłej w takim przypadku pokrzywdzony mógłby doznać co najwyżej powierzchownych ran ciętych, nie zaś rany ciętej penetrującej w głąb ciała na długości 19 cm, zadanej z bardzo dużą siłą i dodatkowo dopchniętej.

Obrona nie wskazuje w wywiedzionej apelacji jakie to okoliczności przedmiotowego zdarzenia miałyby świadczyć o tym, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 156 § 3 k.k. Sąd Apelacyjny takich

okoliczności nie dostrzega, nie widział ich również Sąd Okręgowy. Zadanie pokrzywdzonemu silnego ciosu nożem w klatkę piersiową i spowodowanie rany o długości kanału 19 cm., penetrującej do jamy klatki piersiowej i jamy otrzewnej z uszkodzeniem narządów wewnętrznych klatki piersiowej i jamy brzusznej na przebiegu jej kanału, tj tkanek miękkich, przestrzeni międzyżebrowej, żebra VII po stronie lewej, worka osierdziowego, tylnej ściany serca, przepony i jelita grubego nie może zostać ocenione inaczej niż przez pryzmat art. 148 § 1 k.k. Zadając tego rodzaju cios w takie miejsce i z taką siłą oskarżony działał w zamiarze ewentualnym zabójstwa, a nie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Zarzut wymierzenia oskarżonemu M. D. rażąco niewspółmiernie wysokiej kary pozbawienia wolności jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie. Niewspółmierność o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Chodzi bowiem nie o zwykłą nieproporcjonalność orzeczonej kary, ale o dysproporcję rażącą. Chodzi zatem o taką karę, której nie da się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej. Tymczasem

oskarżonemu wymierzona została za zbrodnię zabójstwa kara 15 lat pozbawienia wolności. Kara ta, w ocenie Sadu Apelacyjnego nie może być uznana za rażąco, niewspółmiernie surową. W tym miejscu- odnotować należy, że wymierzona oskarżonemu kara 15 lat pozbawienia wolności jest karą de facto mieszczącą się bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia z perspektywy innych rodzajowo możliwych do wymierzenia kar, a mianowicie kary 25 lat i dożywotniego pozbawienia wolności. Jej wymiar uwzględnia stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa, jest adekwatny w świetle okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, uwzględnia postać towarzyszącego oskarżonemu zamiaru. Kara w niższym wymiarze musiałaby zostać uznana, w tym również w świetle stopnia zdemoralizowania i uprzedniej karalności za niewspółmiernie łagodną, a tym samym niezgodną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

Jako niezasadny musi być również oceniony sformułowany przez obrońcę zarzut zasądzenia rażąco wysokiego zadośćuczynienia w wysokości 100 000. zł. na rzecz matki poszkodowanego. Co więcej, zdaniem Sadu Apelacyjnego wysokość zadośćuczynienia ustalona przez Sąd meriti musi być uznana za rażąco niską w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Z uwagi na niemierzalny charakter zadośćuczynienia jego wysokość zależy, co oczywiste od uznania sędziowskiego i o ile nie jest rażąco zawyżona lub zaniżona,

to co do zasady nie powinna być przedmiotem ingerencji w postępowaniu odwoławczym.

Kontrolując zaskarżony wyrok przez pryzmat sformułowanych zarzutów stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji, jakkolwiek dostrzegł okoliczności związane z rozmiarem pokrzywdzenia matki K. S., to nie nadał im odpowiedniego znaczenia ustalając wysokość zadośćuczynienia. Tym samym argumentacja obrońcy, zmierzająca do przekonania Sądu Apelacyjnego o konieczności obniżenia kwoty zadośćuczynienia z uwagi na rażąco, niewspółmierną jego wysokość nie zasługuje na uwzględnienie. Wnioski obrońcy w zakresie relacji łączących pokrzywdzonego z jego matką i określanie więzi między nimi jako wątlej są nieuprawnione i nie zasługują na to aby brać je pod uwagę. Sąd Apelacyjny podkreśla, co nie uszło uwadze Sądu Okręgowego, że śmierć dziecka jest dla matki największą i nieodwracalną już tragedią, której zadośćuczynić nie mogą żadne przecież pieniądze. Tym samym kwota ustalona przez Sąd I instancji nie może zostać uznana za rażąco wygórowaną.

Wręcz przeciwnie taka strata jakiej doznała matka K. S. i cała jego bliższa i dalsza rodzina wymagała podwyższenia zasądzonej kwoty do 150. 000 zł. Dopiero tak określona kwota zadośćuczynienia zdaniem Sądu Apelacyjnego jest proporcjonalna do doznanej krzywdy, uwzględnia właściwie całokształt okoliczności mających wpływ na jej rozmiar i stanowi rzeczywistą jej rekompensatę. Kwota ta odpowiada kryteriom zadośćuczynienia słusznego, a zarazem nienadmiernego,

utrzymanego w rozsądnych granicach.		
Wniosek		
<p>1. o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 148 § 1 k.k. i zastosowanie w to miejsce art. 148 § 4 k.k., ewentualnie art. 156 § 3 k.k., ewentualnie</p> <p>2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy, celem uzupełnienia istotnych braków dowodowych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># oba wnioski niezasadne</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji i nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku w kierunku wskazanym przez obrońcę i wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego adwokata K. K.	
	<p>1. obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż oskarżony M. D. w istocie umyślnie zadał pokrzywdzonemu cios w okolice klatki piersiowej podczas gdy dynamiczne i nacechowane agresją zachowanie pokrzywdzonego K. S. powodowało szybką zmianę jego ustawienia względem operującego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># wszystkie zarzuty niezasadne</p>

	<p>w zamiarze obronnym nożem oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do niezamierzonego zadania pokrzywdzonemu ciosu skutkującego utratą przezeń życia;</p> <p>2. dokonania błędu w ustaleniach faktycznych mającego znaczący wpływ na treść orzeczenia, poprzez niewskazanie K. S. jako napastnika w trakcie zdarzenia z dnia 1 stycznia 2021 r., względnie jako aktywnego jego uczestnika, a tym samym uznanie, iż realia dowodowe niniejszej sprawy nie dają podstawy do przyjęcia, iż oskarżony M. D., broniąc się przed atakującym go K. S. w istocie działał w obronie koniecznej, względnie przekroczył jej granice w stopniu usprawiedliwionym jego subiektywnym przekonaniem o zagrożeniu płynącym z zachowania pokrzywdzonego w sprawie, bądź alternatywnie, że oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa, pomimo, że realia dowodowe dają podstawę do przyjęcia wyłącznie zamiaru ciężkiego uszkodzenia ciała pokrzywdzonego z nieumyślnym skutkiem w postaci jego zgonu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 k.k.</p> <p>3. rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. właściwie nie zawiera uzasadnienia. Autor apelacji powołuje przy tym szereg przepisów kodeksu postępowania karnego, z których</p>		

część wzajemnie się wyklucza (art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.). Niemniej jednak uważna lektura apelacji pozwala przyjąć, iż wskazując naruszenie powołanych przepisów obrońca de facto kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu meriti dotyczące zamiaru towarzyszącego oskarżonemu w momencie zadania śmiertelnego ciosu i wywodzi, że zadany cios był niezamierzony oraz był skutkiem dynamicznego i agresywnego zachowania samego pokrzywdzonego. Tak wywiedziony zarzut jawi się jako oczywiście bezzasadny. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej i pozostającej w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k. oceny zgromadzonych dowodów. Dokonując rekonstrukcji przebiegu stanu faktycznego nie powziął wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k.. Słusznie, w oparciu o zeznania P. W., M. G., protokołu sądowo – lekarskich oględzin i sekcji zwłok oraz opinii biegłej A. K. ustalił, że zadanie z dużą siłą ciosu nożem w okolice klatki piersiowej wyklucza przyjęcie, że cios ów został zadany przypadkowo, czy też doszło do nadziania się pokrzywdzonego. Szerzej została ta kwestia omówiona w części dotyczącej apelacji wywiedzionej przez obrońcę adwokata P. J..

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do uznania, że dowody zgromadzone w sprawie nie dają podstaw do przyjęcia działania M. D. w warunkach obrony koniecznej, względnie z przekroczeniem jej granic. Obrona konieczna należy do okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną. Czyn popełniony w warunkach kontratypu obrony koniecznej pozbawiony jest cech

bezprawności kryminalnej, choć formalnie wypełnia ustawowe znamiona czynu zabronionego. Dla uznania dopuszczalności zastosowania obrony koniecznej w konkretnym stanie faktycznym niezbędne jest łączne wystąpienie pięciu elementów: istnienie zamachu, bezpośredniość zamachu, bezprawność zamachu, zagrożenie zamachem jakiegokolwiek dobra chronionego prawem i współmierność sposobu obrony do niebezpieczeństwa zamachu.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa sądów i poglądów doktryny brak jest podstaw do przyjęcia obrony koniecznej jeśli doszło do starcia między dwoma osobami wzajemnie prowokującymi się w sposób świadczący o zgodzie obu na podjęcie walki. Osoby te dokonują bowiem względem siebie zamachów bezprawnych i podobnie jak w przypadku bójki, w takiej sytuacji dopiero jednoznaczne zaniechanie akcji agresywnych i chęć przerwania walki statuuje prawo do obrony koniecznej wobec osoby kontynuującej zamach. Dobrowolnie zatem podjęta walka wręcz dwóch osób nie daje podstawy do przyjęcia, że którakolwiek z nich była wyłącznie osobą broniącą się, a druga wyłącznie napastnikiem, żadna z tych osób nie była bowiem przymuszona do wzięcia udziału w tej konfrontacji fizycznej, tj. sprawdzenia swoich sił (tak słusznie SA w Białymstoku w wyroku z 27.03.2018 r., II AKa 16/18, LEX nr 2531892; SA w Szczecinie z 8.02.2018 r., II AKa 4/18, LEX nr 2493544 oraz M. Mozgawa [w:] M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 25.).

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy nie sposób zgodzić się z obrońcą, że oskarżony M. D. działał w ramach kontratypu obrony koniecznej, czy też z przekroczeniem jej granic. Prawdłowo ustalił Sąd Okręgowy, że po dobiegnięciu do siebie obaj mężczyźni, używając wobec siebie słów wulgarnych i zagrzewając się do walki, zaczęli wymachiwać rękoma z zamiarem zadawania ciosów i jeden taki cios, zadany uzbrojoną w nóż ręką M. D. spowodował ranę, która doprowadziła do zgonu K. S.. Zatem obie te osoby dobrowolnie dokonywały względem siebie bezprawnych zamachów, co wyklucza przyjęcie, aby którakolwiek z nich działała w warunkach obrony koniecznej.

Autor niniejszej apelacji, podobnie jak pierwszy z obrońców nie wskazał w wywiedzionej apelacji jakie to okoliczności przedmiotowego zdarzenia miałyby świadczyć o tym, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 156 § 3 k.k. Sąd Apelacyjny takich okoliczności nie dostrzega, nie widział ich również Sąd Okręgowy. Sam fakt zaoferowania pomocy po zdarzeniu, który powołuje obrońca na potwierdzenie swojej tezy nie pozwala na uznanie słuszności tego twierdzenia. Zadanie pokrzywdzonemu silnego ciosu nożem w klatkę piersiową i spowodowanie rany o długości kanału 19 cm., penetrującej do jamy klatki piersiowej i jamy otrzewnej z uszkodzeniem narządów wewnętrznych klatki piersiowej i jamy brzusznej na przebiegu jej kanału, tj tkanek miękkich, przestrzeni międzyżebrowej, żebra VII po stronie lewej, worka osierdziowego, tylnej ściany serca,

<p>przepony i jelita grubego nie może zostać ocenione inaczej niż przez pryzmat art. 148 § 1 k.k. Zadając tego rodzaju cios w takie miejsce i z taką siłą oskarżony działał w zamiarze ewentualnym zabójstwa, a nie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.</p> <p>Chybiony jest i nie zasługuje na uwzględnienie zarzut wymierzenia oskarżonemu M. D. rażąco niewspółmiernie wysokiej kary pozbawienia wolności, o czym szerzej wyżej w części dotyczącej apelacji wywiedzionej przez obrońcę adwokata P. J..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, względnie przyjęcie, iż czyn ten wyczerpywał co najwyżej znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k., względnie</p> <p>2. o uchylenie zapadłego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania, ewentualnie z ostrożności procesowej</p> <p>3. o wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># wszystkie wnioski niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji i nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku w kierunku wskazanym przez obrońcę i wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		

Lp.	Zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. S. (1) adw. E. W.	
	<p>1. błędne ustalenia Sądu co do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu oskarżonego oraz co do prognozy kryminologicznej, które w efekcie skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary zbyt łagodnej w realiach sprawy;</p> <p>2. błędne ustalenie Sądu, że kara 15 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu w realiach tej sprawy spełni funkcję wychowawczą i prewencyjną kary, zwłaszcza, iż będzie w pełni spełniała założenia dyrektywy wyrażonej w art. 53 § 1 k.k., aby wyroki kształtowały świadomość prawną społeczeństwa</p> <p>3. błędne ustalenie Sądu, że kwota 100.000 zł. jest kwotą adekwatną i właściwą jako zadośćuczynienie dla oskarżycielki posiłkowej, w sytuacji gdy straciła ona ukochanego syna i nie może ukoić bólu po tym zdarzeniu.</p>	<p># zasadny</p> <p># 3 częściowo zasadny</p> <p># 1 i 2 niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Zarzut wymierzenia oskarżonemu M. D. kary nieadekwatnej do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości, a tym samym zbyt łagodnej jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie. Wymierzona kara, wbrew postawionym zarzutom spełnia również funkcję wychowawczą i prewencyjną, oraz uwzględnia inne dyrektywy wyrażone w art. 53 § 1 k.k. W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy właściwie zaakcentował, przystępując do		

uzasadnienia rozmiaru wymierzonej kary, że oskarżony swoim zachowaniem ugodził w dobro najcenniejsze jakim jest życie człowieka, a strata, która nastąpiła wskutek jego działania nie jest możliwa do odwrócenia. Niemniej jednak wymierzając karę Sąd ten prawidłowo rozważył wszystkie okoliczności obciążające (stan upojenia alkoholowego, uprzednią karalność, w tym za przestępstwo z użyciem przemocy) i łagodzące (obustronny konflikt poprzedzający ugodzenie nożem, użycie noża w reakcji na nagłą sytuację, zadeklarowaną chęć pomocy po zranieniu). Wymierzona kara, wbrew postawionym zarzutom jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości, który bez wątplenia jest wysoki. Jej wymiar nie może być oceniony również w oderwaniu od przyjętego prawidłowo przez Sąd meriti zamiaru ewentualnego, nagłego, który towarzyszył sprawcy zabójstwa. Tym samym nie sposób przyjąć argumentacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, że działanie oskarżonego było w pełni umyślne i celowe.

Jednocześnie sformułowany wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności wskazuje, że skarżąca, nieformułując tego wprost de facto uznaje, że wymierzona kara pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat jest rażąco niewspółmiernie łagodna.

Niewspółmierność o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna

różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Biorąc pod uwagę wszystkie podniesione wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny stwierdza, że kara w wyższym wymiarze musiałaby zostać uznana, za niewspółmiernie surową, a tym samym niezgodną z zasadami prewencji indywidualnej ale również społecznym poczuciem sprawiedliwości. Oczywiście jest przy tym, że sankcja karna stanowi reakcję na popełnione przestępstwo. Celem kary jest okazanie społecznej dezaprobaty wobec czynu i wskazanie społeczeństwu granic akceptowanego zachowania. Kara winna być jednak przede wszystkim zasłużona i sprawiedliwa i nie może mieć charakteru odwetowego. A za taką mogłaby zostać uznana kara w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności. Wymierzona przez Sąd meriti kara 15 lat pozbawienia wolności uwzględnia wszelkie okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, spełnia wymóg sprawiedliwości, proporcjonalności. Jest zdolna do powstrzymania oskarżonego przed popełnianiem przestępstw w przyszłości, stanowi najbardziej adekwatną reakcję na popełnione przez sprawcę przestępstwo.

Zgodzić się należy natomiast z pełnomocnikiem, że kwota przyznanego przez Sąd I instancji zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej nie uwzględniała w sposób należyty wagi wszystkich okoliczności, jakie miały wpływ na

rozmiar krzywdy doznanej przez oskarżycielkę posiłkową A. S. (1).

Choć Sąd I instancji prawidłowo dostrzegł okoliczności, które winny być wzięte pod uwagę przy ustalaniu zadośćuczynienia to przyznać należy rację skarżącemu, że nie nadał im odpowiedniego znaczenia przy ocenie poziomu doznanych przez matkę cierpień związanych ze śmiercią dziecka w tak młodym wieku. O ile określenie wysokości należnego zadośćuczynienia leży w sferze swobodnej oceny sądu orzekającego uznać należało, iż konieczne jest zmodyfikowanie zaskarżonego orzeczenia w omawianej części. Zgodzić należało się z autorką apelacji, że kwota zadośćuczynienia winna być określona na wyższym poziomie, biorąc pod uwagę nieodwracalność straty i natężenie rozpacz po tej stracie osób najbliższych. Niemniej jednak uznać także należy, że żądanie łącznej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 500.000 zł. jest żądaniem nadmiernym. Określenie wymiaru zadośćuczynienia na poziomie postulowanym finalnie przez autora apelacji byłoby zadośćuczynieniem wygórowanym. Oczywistym jest przy tym, że krzywda ma charakter niemajątkowy i dotyczy w szczególności sfery psychiki danej osoby i jej przeżyć wewnętrznych. Nie może jednak służyć do jej ustalenia skrajny subiektywizm stopnia pokrzywdzenia, który zaprezentuje pokrzywdzony. Takie podejście zanegowałoby jakiegokolwiek kryteria obiektywne, które są podstawą postępowania sądowego, zarówno cywilnego, jak i karnego.

Tym samym strata jakiej doznała matka K. S. i cała jego bliższa i dalsza

<p>rodzina wymagała podwyższenia zasądzonej kwoty zadośćuczynienia do 150 000 zł. Dopiero tak określona kwota zadośćuczynienia zdaniem Sądu Apelacyjnego jest proporcjonalna do doznanej krzywdy, uwzględnia właściwie całokształt okoliczności mających wpływ na jej rozmiar i stanowi rzeczywistą jej rekompensatę. Kwota ta odpowiada kryteriom zadośćuczynienia słusznego, a zarazem nienadmiernego, utrzymanego w rozsądnych granicach.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zadośćuczynienia w kwocie 500 000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny co do wysokości zadośćuczynienia # niezasadny – w części dotyczącej podwyższenia wymiaru kary</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o podwyższenie kwoty zadośćuczynienia jest zasadny w części w jakiej uwzględniono zarzuty apelacji. Pozostałe wnioski, wobec niepodzielenia zarzutu apelacji są niezasadne.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość rozstrzygnięcia Sądu I Instancji za wyjątkiem pkt. III wyroku, w części dotyczącej wysokości zadośćuczynienia.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Zmieniono punkt III wyroku w ten sposób, że podwyższono kwotę zadośćuczynienia na rzecz A. S. (1) do kwoty 150 000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) złotych.</u>	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Sąd Apelacyjny częściowo podzielił zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej co do wysokości zasądanego zadośćuczynienia.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
--	--

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-----	-----	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-----	-----	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III	Sąd Apelacyjny obciążył oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego, w tym opłatą, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z zapłaty.

7. PODPIS		
Izabela Szumniak Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk		
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca adwokat P. J.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia Sądu I Instancji	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3 <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot apelację wnoszący	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> _____ <u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika #	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca adwokat K. K.
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	Całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 3	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. S. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części dotyczącej wymiaru kary

<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 4		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A. S. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 5			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W zakresie rozstrzygnięcia o karze		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana